

gaa over til fluktuerende Værdiskat, der netop for Ejendomsbesidderne er meget mere vanskelig og giver meget mere ustabile Tilstande end den anden. Der er forsøgt paa at raade Bod paa det Gang efter Gang, men det vil være de Herrer bekendt, at det ikke er lykkedes for os, som stillede Ændringsforslag, at faa dem førte igennem. Tage vi saa Hensyn til den hele foreliggende Situation, hvor Landbruget efter dets egen Ministers Sigende sidder forholdsvis taaleligt i det — jeg skal ikke bruge stærkere Udtryk —, hvorimod Handel, Industri og Byerhvervene i det hele sidde ret trykket i det, maa man være yderligere forsigtig med at afveje Balancen, for der komme selv de smaa Detailler til at tale. Men man har ikke været saa forsigtig i Afvejningen der, at vi have nærmet os det Ideal, jeg har stræbt efter fra først af, nemlig Ligestilling, for saa vidt det er gørligt, for By og for Land.

Skulle vi have Fornøjelse af disse Skattelove i Fremtiden, skal det være ved, at man saavel paa Landet som i Byerne mener, at de ere byggede paa retfærdige Principper, og at disse Principper ere udførte saa retfærdigt som muligt. Ellers vil der kunne opstaa Uvillie fra den ene Side mod den anden. Medens man tidligere paa Landet mente, at Landet var overbebyrdet i Forhold til Byerne, bliver det omvendte nu Tilfældet, og jeg tror, at det ikke er til Gavn for Venstrepartiet, hvis en saadan Stemning skal komme frem.

Jeg haaber ligesom det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, at det høje Ting senere maa faa Lejlighed til at redressere nogle af de Mangler, der nu klæbe ved Lovene, og som efter min Overbevisning ere saa store, at jeg, selv i Erkendelse af de i og for sig gode Principper i en Indkomstskat med stigende Skala, ikke kan bevæges til at afgive min Stemme for Lovene. Jeg agter derfor ikke at stemme for disse Love.

Poul Rasmusen: Jeg skal fatte mig i yderste Korthed. Jeg er ikke Modstander af Skat paa Formue og Indkomst, tværtimod. Men naar jeg desuagtet ikke kan stemme for Skattereformen, er det, blandt andet, fordi man ved den vil indføre en Skat, der vil tynde paa Befolkningens store Flertal og benytte Udbyttet af denne Skat til at ophæve Afgifter, om hvilke det ingenlunde kan siges, at de virke i særlig Grad tyngende.

Finansministeren (C. Hage): Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (K. Pedersen) henvendte et Spørgsmaal til mig om et enkelt Punkt i Loven om Ejendomsskyld. Han spurgte, om der ikke ved Vurderingen af smaa og store Ejendomme kunde gaas saaledes til Værks, at Værdien blev den samme pr. Tønde Land, hvad enten Ejendommen er stor eller lille. Han henledte Opmærksomheden paa, at i modsat Fald vil den mindre Ejendom blive sat til forholdsvis større Værdi og dermed i forholdsvis højere Skat end den større Ejendom. Jeg skal derom sige, at Vurderingsreglerne i Loven jo gaa ud fra, at Ejendommene skulle sættes til den Værdi, som de have i Handel og Vandel, og det er følgelig uundgaaeligt, at der derved ogsaa maa tages Hensyn til den Indflydelse, som Ejendommens Størrelse har paa Værdien. Men netop Hensynet til, at mindre Ejendomme ere forholdsvis mere værd pr. Tønde Land end de større Ejendomme, har motiveret, at der i Lovforslagets § 7 er indført Bestemmelser, som give et Fradrag i Vurderingssummen for de mindre Ejendomme; dette Fradrag tilsigter at udligne den Forskel, som ellers vilde fremkomme, og som det erkendes, at der er Grund til at søge udlignet. Jeg tror saaledes, at det, som det ærede Medlem sigtede til, i Virkeligheden vil blive opnaaet ved de Regler, som indeholdes i Loven.

I øvrigt have de Udtalelser, der ere fremkomne, væsentlig haft til Hensigt at motivere ærede Medlemmers Afstemning over hele den Kreds af Skattelove, der nu foreligge til endelig Vedtagelse. Naar jeg ser tilbage over de mere end 6 Aar, i hvilke denne store Reform nu har ligget for til Behandling her paa Rigsdagen, og naar jeg ser hen til de mange Ord, som derom ere skrevne og talte, finder jeg ikke Grund til for mit Vedkommende at føje yderligere Ord til de mange, som ogsaa jeg derom allerede har talt. Men jeg tror at burde sige, at det er med en levende Følelse af Tilfredsstillelse, at jeg ser dette mangeaarige Arbejde nu bragt til Afslutning. Jeg tror, at vi alle kunne ønske hinanden til Lykke med, at denne Fællesgerning omsider har baaret Frugt. At det Resultat, der er fremkommet, ikke er fejlfrit, ligger i de menneskelige Forholds Natur. At give en Kreds af ny Skattelove, mod hvilke der ikke kan fremføres Anker, overstiger menneskelige